

Âm Dương Ngàn Dặm

Contents

Âm Dương Ngàn Dặm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	7
8. Chương 8	8
9. Chương 9	9
10. Chương 10	10
11. Chương 11	11
12. Chương 12	12
13. Chương 13	13

Âm Dương Ngàn Dặm

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình hiện đại, linh dị, SENGay từ khi 10 tuổi thì lúc nào cô cũng bị ma ám cho tới kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-duong-ngan-dam>

1. Chương 1

Bầu trời trong xanh, thật dịu êm. Ai ai cũng sẽ ngủ ngon, thế mà, lại có người ngủ không yên:

“Aaa!” Tiếng hét chói tai làm các con chim trên cây cũng phải giật thót bay lên

Tiếng hét này xuất phát ra từ nhà của Lâm Hạ Yên, cô gái luôn luôn hồn nhiên. Nhưng vì các cơn ác mộng cứ ám ảnh cô khiến cô gương mặt mỹ nhân thành gương mặt ác quỷ (Nói vậy thôi người ta đẹp lắm á).

“Hộc...Hộc.” Cô thở dốc, dưới mí mắt có một vằn đen, đó là quần thâm. Gương mặt lại hồ Chứng tỏ, cô vừa thấy ác mộng.

Cô mệt mỏi dựa lưng vào đầu giường, cô muốn ngủ. Nhưng giờ không còn dám ngủ được nữa, cô mơ thấy. Họ bóp cổ cô, hòng cô như bị nghẹn lại. Không thể thốt ra lời nào cả

Nước mắt trào ra từ khóe mi cô, cô nhìn phía dưới cổ mình. Hốt hoảng nhìn kĩ, trên cổ cô còn in luôn cả dấu tay màu đỏ chói. Cô cố gắng ổn định tinh thần, hít thở sâu. Làm vệ sinh cá nhân xong rồi liền bước chân ra ngoài, tìm riêng việc làm cho mình.

May mắn, cô tìm được một công việc gần khu trọ nhà của cô. Công ty có luôn cả ký túc xá.

Cô vui vẻ làm việc, mấy ngày nay cô vui vẻ hẳn lên. Do cô đã tìm được một người bạn trai. Anh tên là Lưu Viễn Minh

Anh ta về nhan sắc được gọi là đẹp đi, nhưng chưa tới mức gọi là hotboy. Rất tốt, luôn đối xử với cô dịu dàng

Những ngày kinh khủng đã qua như giờ lại ập tới nữa, hôm nay, cô cùng bạn trai đi dạo. Anh chở cô đi rất nhiều nơi, khiến cô càng thêm yêu anh về mặt tính tình.

Nhưng niềm vui vừa mới đến trong chốc lát giờ đã tan thành khói bụi, cô chắc chắn đã thấy. Ai đó đẩy họ xuống làm họ mất thăng bằng trượt ngã.

Cô lại xém chết nữa rồi, may thay. Xe này chỉ là xe đạp, nó mà là xe máy là toi bỏ mạng rồi!

Lại còn may hơn nữa, chỉ xém xịu thôi là họ có thể tắm ở sông dưới đường rồi. Chiếc xe ngã xuống đè lên người của họ.

Cô bị xước tay, xước chân. Máu chảy lè lẹt, chắc sau này sẽ có nhiều vết sẹo lắm đây.

Anh thì có vẻ tốt hơn. Chỉ bị xước ở chân thôi, nhưng cũng máu chảy không ít.

Bây giờ cô đứng lên cũng chả nổi nữa, vừa đứng lên lại khuỵu gối xuống. Cô trông đáng thương vô cùng. Anh thấy thế thì vội đứng lên, đỡ cô dậy.

Anh và cô tìm một quán nhỏ nào đó tạm nghỉ ngơi, băng bó xong xuôi mới bắt đầu về.

Thế là cuộc đời của cô bắt đầu lại từ vụ té xe vì bị ma xò này!

2. Chương 2

Khi đặt vào cửa, cô ngửi ngửi thấy mùi hôi. Cứ nghĩ nó là của mình nên liền chạy vào phòng tắm, nhưng khi tắm xong thì mùi hôi khó chịu lại nồng nặc hắt lên. Khiến cô phải lấy tay bịt mũi lại.

“Chết tiệt! Mùi gì kinh thế này.” Cô tức tưởi chửi thề. Đôi chân không ngừng tìm kiếm mùi hôi ấy hắt lên từ chỗ nào.

Cô bước tới gầm bàn, cúi đầu nhìn xuống thì gương mặt không ngừng nhợt nhạt đi rất nhiều. Đó...đó là xác người?

“Aaah!” Cô hét to, đôi môi không ngừng lắp bắp. Cô trợn mắt nhìn hình ảnh kinh dị trước mắt.

Đó là xác nữ? Nhưng sao lại nằm ở phòng cô? Hơn nữa còn là trong gầm bàn. Gương mặt không còn một giọt máu, đôi mắt trợn lên. Đôi môi tím ngắt, thân thể bầy nhầy nhìn trông cực kỳ kinh khủng!

Cô không nghĩ ngợi chạy thẳng ra ngoài, tay nắm chặt cánh cửa không buông. Cô cầm điện thoại trong túi quần mình ra, tay run rẩy bấm từng con số. 113

“Alo” Giọng nói khàn khàn của người đàn ông vang lên.

“Nhà...nhà tôi có người...chết” Môi cô run rẩy cố gặng ra từng lời nói. Quên mất đây chỉ là nhà trọ của mình.

“Vậy bây giờ cô đang ở đâu?”

“Đường XXX, số 686...”

“Vậy được, tôi tới ngay.”

Hộc...hộc. Cô thở hắt lên, trong lòng mong họ mau mau tới đây. Một mỗi, bỗng nhiên phía trước chỉ còn một mảng màu đen. Cô ngất đi.

Trong bệnh viện XXX, phòng 672. Trên giường là thân ảnh gầy guộc không còn sức sống, đôi mắt tắt lịm như không muốn mở ra. Còn đối diện với chiếc giường là một cái bóng màu đen rùng rợn. Nhìn sơ qua là biết cái bóng đó là nam, vì bóng đó không có đường cong tuyệt mỹ như phụ nữ, tóc lại không có ngắn như thế. Khuôn mặt nhìn tuyệt mỹ biết bao đang nhìn chằm vào cô gái nằm trên giường bằng đôi mắt yêu thương.

Đột nhiên, lúc này cô mở mắt ra. Thở hồng hộc như muốn xỉu tiếp, thì thân ảnh màu đen đã vội biến mất. Cô quay đầu nhìn xung quanh, mùi thuốc trong đây khiến cô như muốn nôn ra thì...

“Cạch”

“Cô không sao chứ?” Giọng khàn khàn đầy nam tính vang lên khiến cô vui mừng như gặp được vị cứu tinh.

“Bác...bác sĩ? Tôi... tôi mệt quá! Tôi vừa gặp ác mộng.” Cô nhìn anh như muốn hút anh vào bên trong đôi mắt sâu của cô.

Nghe thế, bác sĩ liền vội vàng vàng chạy tới hỏi thăm:

“Cô ổn chứ, cô nằm đây nghỉ ngơi đi. Tôi đi lấy thuốc.” Anh toan đứng dậy thì cô bỗng níu tay anh lại.

“Đừng...đừng mà bác sĩ ơi! Tôi...tôi sợ lắm. Đừng...đừng đi mà!” Cô mệt nhọc nói.

“Được, cô có điện thoại không? Cho tôi mượn.” Anh thấy cô mệt thế thì không đi nữa liền nảy ra ý khác.

“Có...có. Đây này” Cô móc trong túi mình ra một chiếc smartphone đưa cho anh.

Anh cầm lên, vuốt vào danh bạ tìm thân nhân của cô. Nhưng trong này chỉ có duy nhất một số, tên là Lưu Viễn Minh. Không suy nghĩ liền ấn nút gọi.

3. Chương 3

Lúc này bên kia phía anh, Lưu Viễn Minh

“Reng!Reng”

Anh đang nằm ngủ ngon lành không hay biết gì cả, ngồi dậy lấy tay với vào điện thoại rồi alo mà không nhìn kĩ số

“Alo?” Anh nói giọng mơ màng.

“Tôi là bác sĩ Mã Kỳ Nhiên, Lâm Hạ Yên đang nằm ở trong bệnh viện XXX. Hiện giờ cô ấy đang rất cần người chăm sóc, anh mau tới đây.” Giọng nói uy nghiêm kéo anh về từ trong giấc ngủ còn mơ màng. Mã Kỳ Nhiên, đây không phải là bác sĩ rất là nổi tiếng sao? Sao lại gọi cho anh chứ.

“Túttttt”

Bên kia không hiểu sao nói xong rồi vội vàng tắt máy. Anh nhìn điện thoại mình cầm trên tay, mới sực nhớ lại.

Anh vội đứng lên thay quần áo rồi tới bệnh viện tìm cô ngay và luôn.

“Cạch”

Cánh cửa mở toang ra, bên trong là hình ảnh cô gái bé nhỏ của anh không ngừng co ro trong lòng người nam nhân khác. Anh không tức giận, vì anh biết cô đang sợ hãi nên mới như vậy mà thôi.

Anh tiến lại gần, bác sĩ thấy anh thì vui vui mừng mừng. Nói với anh:

“Tôi không hiểu lý do vì sao cô ấy cứ khóc mãi? Có lẽ là cô ấy sợ chẳng, bệnh này lạ lắm đấy.” Kì Nhiên nói ra nghi hoặc trong lòng mình với anh.

“Yên? Em không sao chứ, Yên!” Anh không trả lời Kì Nhiên mà ngồi kế bên cô, nhẹ giọng hỏi

Hạ Yên nghe được tiếng anh thì vui mừng, ôm chặt lấy anh không buông. Mà nước mắt cũng không ngừng rơi, miệng lẩm bầm:

“Minh...Minh em...em sợ...lắm” Cô chợt nhớ tới cơn ác mộng khủng khiếp ấy thì nước mắt không tự chủ được rơi nhiều hơn.

“Không sợ, có anh đây rồi. Em đừng sợ.” Anh nhìn người con gái run rẩy phía dưới thì anh không ngừng đau lòng.

“Minh...em không muốn ở đây” Mùi thuốc nồng nặc thêm cái lạnh lẽo xuất phát từ trong máy lạnh khiến cô chịu không nổi muốn chạy đi.

Anh không nói gì, lẳng lặng nhìn cô rồi quay sang nhìn bác sĩ hỏi:

“Cô ấy có thể xuất viện được rồi chứ?”

“Không sao, cô ấy chỉ là thiếu máu và hoảng sợ quá nên ngất đi thôi. Giờ có thể đi.” Anh(Kì Nhiên) nói với giọng muốn đuổi cô đi mau thật là mau.

Anh(Viễn Minh) dìu cô đứng dậy, dắt cô ra ngoài.

Khi lên xe, cô có lẽ đã mệt mỏi quá mà ngủ đi. Trên mặt không giấu vẻ tiều tụy, khó khăn như không thở nổi. Tay chân quơ qua loạn xạ.

Nhận ra điểm bất thường, anh lay lay kéo cô từ giấc mộng về hiện thực. Còn cô, trong giấc mơ nhìn thấy mình bị một người đàn ông trông có vẻ đẹp trai dị thường không ngừng cưỡng ép mình làm chuyện nam nữ với hắn.

Được anh lay dậy, cô thở phì phò nhìn xung quanh. Ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, tội nghiệp. Anh nhìn cô, quan tâm hỏi:

“Em không sao chứ?, Yên”

“Em...không...sao.” Cô đáp lại với giọng nói lắp bắp

Anh nhìn cô không nói gì, tiếp tục chở cô đi về.

4. Chương 4

Cô mở mắt ra, liếc nhìn xung quanh thấy mình nằm trên ghế sofa đối diện với chiếc bàn thủy tinh rồi chợt ngạc nhiên. Nhà này đâu phải nhà của mình?. Đang thắc mắc thì nghe thấy tiếng mở cửa phát ra từ trên lầu kèm theo giọng nói bất ngờ:

“Em tỉnh rồi đây à?” Gương mặt quen thuộc khiến cô có chút vui mừng trả lời:

“Vâng, mà...đây là nhà anh?” Cô không ngờ mình lại ở đây, mình nhớ là mình đang ở nhà trọ cơ mà?

“Haha, em xưng hô vâng nghe giống như mình là anh em ghê. Nhà này của anh, có gì lạ lắm sao?” Lần này anh hỏi ngược lại cô, đôi chân đi đến ghế sofa cô đang ngồi rồi ngồi xuống. Cười cười hỏi.

Cô cười gượng, ánh mắt không tự chủ được nhìn anh bằng ánh mắt say mê. Lúc này, anh thật đẹp. Trên người anh khoác một chiếc áo sơ mi trắng tinh, nhưng hình như là bị ướt. Nên lộ ra cơ bắp cuộn cuộn mà hoàn mỹ của anh.

Anh thấy cô đang nhìn mình chằm chằm thì anh chợt ho một tiếng:

“Khụ!” Nghe thấy anh ho, cô tỉnh lại. Như sức nhớ điều gì đó, cô hỏi anh, “Tại sao em lại ở đây?”

Anh mím môi nhìn cô, giống như không muốn nói ra. Nhưng hồi sau mới trả lời, “Anh không hiểu sao em lại nằm bệnh viện đấy chứ, bác sĩ gọi cho anh bảo đưa em đi. Do thấy em mệt, mà nhà lại xa nên anh chở luôn về nhà anh.”

Nghe anh nói, cô mới nhớ ra những ký ức đáng sợ chỉ xảy ra vào mấy tiếng trước. Cô hoảng hốt lắc đầu, hiện giờ cô không muốn về căn nhà trọ của mình đâu!

Thấy cô hoảng hốt, anh vội vàng ôm cô vào lòng như thể sẽ giúp cô bớt sợ hơn. Nhìn xuống thân thể cô không ngừng run rẩy, anh sốt sắng hỏi cô:

“Em có sao không hả?” Cô ngạc nhiên tròn tròn mắt nhìn anh, lúc sau mới nói lắp bắp được vài chữ, “D...ạ, em...không...sao”

Tuy cô nói không sao, nhưng anh vẫn lo lắng hỏi cô một lần nữa, “Thật là không sao chứ, mặt mày em tái mét hết rồi kìa. Có cần anh đưa về nhà trọ em không?” Anh biết chắc chắn cô sợ nhà trọ này, nên anh muốn thu phục cô bằng cái căn nhà trọ này và khai ra hết mọi việc cô thấy trong nhà trọ ấy.

Nhắc đến nhà trọ, cô lại hoảng sợ co rúc vào lòng anh. Miệng run rẩy không ngừng thốt ra lời van nài:

“Anh...anh ơi, đừng...đừng mà...đừng bắt em về!”

Anh nhìn cô càng lo lắng hơn, anh gấp hỏi cô, “Em nói đi Yên, em thấy gì trong nhà trọ đó hả?”

Cô gật đầu, bắt đầu kể từng sự việc cho anh nghe. Nhưng đôi tay vẫn ghì ôm lấy anh!

5. Chương 5

Mình sẽ đổi xưng hô lại nhé! Cô thành tôi nha.

Anh nghe xong, an ủi tôi rất nhiều. Và bảo tôi hãy dắt anh vào trong phòng tôi ở, anh sẽ xem xét lại.

Tôi cố gắng khuyên anh đừng nên đi vào đó thì hơn, nhưng anh vẫn cố chấp muốn đi xem. Tôi đành dẫn anh vào phòng của mình!

.....

Đứng trước một căn phòng số 243 là một hình ảnh nam nữ đôi tay không ngừng co xát lại với nhau, khuôn mặt là hoảng sợ, tò mò.

“Này, đây là phòng em hả” Anh tò mò hỏi tôi, anh nhớ, lúc trước đồ của Hạ Yên chỉ là màu đen hoặc là màu xám mà thôi. Sao hôm nay căn phòng màu hồng chói lóa thế này?

“Chứ không lẽ phòng của anh? Hỏi ngộ” Tôi nhìn anh bằng đôi mắt như thể anh là đồ quái vật!

Họ không nói nữa, đôi chân lẳng lẳng bước vào phòng. Khi bước vào, mùi hôi thối đó lại xông vào mũi của tôi. Tôi không biết anh có ngửi được không, nhưng tôi lại chắc chắn, mùi hôi này có vẻ đã tăng lên rồi. Tôi lắc lắc tay anh, hỏi nhỏ:

“Anh ngửi được gì không?”

“Ừ, có vẻ hôi. Giống như mùi xác chết!” Anh chắc chắn đáp, vì anh từng làm trong bệnh viện, cũng từng đặt chân vào phòng xác khi bệnh nhân chỉ vừa mới đưa vào thôi nên mùi này quá quen. Nhưng mùi này có vẻ nặng hơn. Hình như đã lâu rồi.

Nghe anh nói thế thì tôi nép người vào anh kín mít, tôi sợ hãi lo lắng thúc giục anh:

“Mình...mình về nhà anh đi, em sợ lắm!”

“Không được, nếu em sợ thì em cứ ở ngoài. Anh sẽ vào trong” Anh lo lắng dùng giọng nuông chiều nói với tôi

Tôi nhìn anh, ôm chặt anh luôn. Cùng anh vào bên trong! Lúc này thì mùi hôi ấy chợt tắt, nhưng tôi từng thấy xác ấy rồi nên dù tắt toot cũng biết. Là dưới gầm bàn!

Họ hồi hộp nhìn xuống, tôi lúc này thì nhắm chặt mắt lại. Anh thì vẫn mở mắt nhìn xem.

1s....trôi qua

5s....trôi qua

10s..trôi qua

Không nghe tiếng động vào cả, tôi mở mắt ra thì không thấy gì dưới gầm bàn cả.

Tôi quay qua nhìn anh, anh cũng nhìn tôi. Tôi run rẩy nói:

“Rõ...rõ ràng em thấy nó nằm ở đây mà? Sao...sao biến mất rồi?”

“Thôi, không sao. Chắc là ảo giác mà thôi” Anh khuyên nhủ vỗ về tôi.

“Anh...anh, nhưng em...em sợ” Tôi hứa, ngày hôm nay tôi sẽ đổi chỗ ở.

“Không sao rồi, vậy em chuyển đến chỗ anh ở nhé” Anh lo lắng nhìn tôi.

“V...vâng” Lời vừa thốt ra, tôi có cảm giác được một luồng gió lạnh và ai đó đang tức giận nhìn tôi.

“Đi thôi” Anh dịu tôi đứng dậy, bước ra khỏi căn nhà trọ quái dị ấy.

Nhưng...tôi có cảm giác, mình đang bị ánh mắt nào đó dòm ngó khắp người. Tôi một hồi run rẩy, mà không để ý người kế bên mình mắt lóe sáng.

6. Chương 6

Tôi vẫn ở nhà anh, không có điều gì bất thường. Nhưng...hôm nay lại có đấy.

Hôm nay, tôi vẫn sinh hoạt bình thường là đi làm và về nhà. Nhà trọ cũ của tôi thì tôi đã dọn đi rồi. Bây giờ tôi đang ở nhà của anh, Lưu Viễn Minh.

Tôi đang trên đường về nhà, đi ngang qua một chỗ vắng vẻ, chỉ toàn là mồ mã. Tôi toát mồ hôi lạnh, cố gắng làm như xung quanh có người. Nhưng một bóng dáng đàn ông có vẻ cô đơn đi về phía tôi làm cho tôi muốn bình tĩnh cũng không được. Muốn chạy bay đi thật nhanh.

Tôi giả vờ không thấy, tránh né người đó. Lắc người sang phía khác, ai ngờ, bị một bàn tay cứng rắn níu lại. Tôi hoảng hốt không dám quay đầu, trong lòng run sợ!

“Lâm Hạ Yên!” Người đàn ông đó quát lên, trong giọng nói vừa vui mừng như lâu ngày chưa gặp, nhưng lại mang theo sự tức giận nồng nặc khiến tôi đã run giờ càng thêm run. Từ từ xoay đầu lại, đối diện nhìn người đàn ông lạ mặt đó.

Nhìn vào gương mặt đó, tôi bỗng chốc choáng váng. Giống như những ký ức tràn trề ứa vào đầu tôi, xuất hiện những hình ảnh khá quen cũng xa lạ.

....

Mở mắt ra, tôi nhìn khung cảnh quanh, thì tôi đã biết, mình đang ở nhà của anh, Lưu Viễn Minh. Nhưng có điều tôi vẫn thắc mắc không dứt là tại sao tôi lại ở đây? Không phải tôi đang trên đường về nhà sao?

Chưa kịp hoàn hồn, thì nghe những tiếng bước chân “Cộc, Cộc” trên nền nhà rồi, còn vang lên giọng nói vui mừng rồi:

“Em tỉnh rồi sao?” Anh nói, tôi nhìn anh chăm chăm, giống như nghi ngờ. Hiểu ý trong đôi mắt của tôi, anh giải thích, “Em về nhà rất lâu, anh lo lắng tìm em thì lại thấy em nằm ở giữa đường.”

Tôi gật gật đầu, nhưng vẫn còn thắc mắc, người đàn ông đó là ai? Nhưng không ai giải thích được cho tôi cả, tôi buồn rầu khẽ thở dài.

“Cảm ơn anh!” Tôi nói, trong giọng còn mang theo chút chưa hài lòng. Anh nhìn ra, đi đến bên giường tôi hỏi:

“Em còn thắc mắc gì sao, em cứ việc hỏi anh, nếu được, anh sẽ trả lời.” Anh nhìn tôi nói, tôi cũng nhìn anh, tôi cũng muốn nói ra lắm, nhưng sợ...anh sẽ cười tôi, vì vậy giọng nói có chút ngập ngừng, “Em...nếu em nói ra, anh sẽ không cười em...chứ?”

Anh lắc đầu cười nhìn tôi, ý tứ rất rõ ràng, là sẽ không cười tôi, có vẻ rất nghiêm túc.

Tôi vui mừng kể hết cho anh nghe, thỏa mãn vì được giải tỏa buồn phiền trong lòng, nhưng hình như...tôi thấy mắt của anh lóe lên một ánh sáng nhỏ, nhưng tôi cho nó là ảo giác mà thôi. Vì vậy, không quan tâm!

Nhưng tôi đâu biết được, ánh sáng nhỏ đó, là nguồn bắt đầu câu chuyện người đàn ông lạ mặt gọi tên tôi!

7. Chương 7

Nhìn anh ngây người, tôi sốt sắng, lay lay người anh, “Này anh không sao đấy chứ? Đừng dọa em nha?”

Được tôi lay, anh như bừng tỉnh ra khỏi thế giới riêng tư của mình và nói lắp bắp, “Chuyện...chuyện này, à, chắc là có ai cố ý chọc em mà thôi.”

Nghe anh nói, tôi nửa tin nửa ngờ, nói: “Anh à, sao có ai chọc em được! Em nhấn mạnh cho anh nghe một câu nhé, anh ta KHÔNG CÓ CHÂN.” Tôi nhấn mạnh rõ ràng.

Tôi nhìn anh hồi lâu không có trả lời, gương mặt anh tôi nhìn ra rất rõ, đó là vẻ mặt chột dạ, bồn chồn lo lắng như thể sợ ai đó phát hiện.

“Này, anh không sao đấy chứ? Nếu anh không thích em sẽ không nhắc tới nữa. Thôi, em đi tắm đây.” Nói xong, tôi đứng dậy quay phắt đi, mặc kệ ai đó vẫn giữ gương mặt chột dạ đó.

....

Hôm nay, tôi vẫn đi làm thường xuyên, và hiện tại tôi đang làm trong công ty của chị tôi, Lâm Hạ Linh.

Nhưng có điều, tôi không đặt chân qua con đường mấy hôm trước tôi đi, vì tôi sợ, người đàn ông tuyệt mỹ mà rùng rợn đó lại xuất hiện ngay trước mắt tôi.

Nhưng, ông trời lại ép buộc tôi phải gặp và phải gặp người đàn ông đó. Như mọi hôm, tôi đang tung tăng trên con đường và rất vui vẻ vì trên đường này rất đông người nhưng lại xa xôi nhà của anh Minh (Lưu Viễn Minh nhé, nói tắt đi cho nó mau).

Vì rất xa, nên thời gian đi về tới nhà là 30 phút, tôi không hiểu sao lại thấy con đường này càng ngày càng xa và lại rất ít người đi. Nhưng tôi vẫn vui vì loay hoay có 4,5 người, đột nhiên, gần đó có một cây cầu và tôi thấy người này rất quen. Đó là chị của tôi, Lâm Hạ Linh. Tại sao chị lại ở trên đó? Làm gì và làm gì, tất cả chỉ là câu hỏi mà thôi.

Quyết định tiến lại gần xem sao, gần tới rồi, nhưng đột nhiên eo của tôi bị nắm lại không cho tôi lại gần đó.

Tôi tức giận xoay người lại, thì gặp khuôn mặt như ẩn như hiện của Lưu Viễn Minh, trông nó rất mờ và ảo, và không hiểu sao, tôi lại thấy nó rất quen và lạ y như... người đàn ông đó! Nhưng tôi không thể thấy rõ được gương mặt mà khung cảnh xung quanh lại rất rõ rệt. Tôi hỏi:

“Anh làm gì thế! Chị em đang ở trên đó, em cần phải hỏi chị ấy đang làm gì, anh buông em ra.” Tôi vùng vằng muốn thoát ra, nhưng anh lại siết eo tôi chặt hơn và quát lên:

“Em muốn chết sao! Sao không nhìn kĩ trước mặt em là gì đi rồi hãy đi tới, nếu anh buông em ra... em sẽ CHẾT.”

8. Chương 8

Tôi giật mình người khi nghe anh quát lên, tôi xoay người lại thì nhìn thấy mình đã sắp lọt tót xuống sông nhưng may mắn được anh kìm hãm tôi lại, có điều... tôi không thấy chị tôi đâu.

Tôi run người lên vì sợ sệt, vội quay người lại ôm chặt anh không nhúc nhích, anh khẽ cười vì hành động này của tôi rồi lùi lại.

“Em ổn chứ?” Anh cười cười nhìn tôi, khiến tôi đột nhiên cảm thấy sợ.

Tôi vội vàng lắc đầu, mong muốn về liền ngay, nơi này xem ra còn đáng sợ hơn lần trước.

....

Ngày hôm sau, tôi hoảng hốt thêm lo lắng là vì chị tôi không tự nhiên biến mất, trong công ty và nơi ở cũng chẳng thấy mặt mũi đâu. Giống như là mất tích vậy!

Nghĩ tới ngày hôm qua, tôi đột nhiên rung mình càng thêm lo lắng. Không phải là... nhảy sông... rồi chứ!?

Bây giờ, tôi cảm thấy mệt mỏi, muốn làm cho xong công việc rồi bay thẳng về nhà ngay, nhưng dường như có điều gì đó không cho phép. Công việc lù lù đến nỗi tôi có cảm giác mình sẽ gục ngã.

Gục đầu xuống bàn làm việc, tôi có cảm giác hít thở không xong rồi, thì đột nhiên có bàn tay chạm nhẹ vào vai tôi kèm theo giọng nói:

“Cậu... ổn không? Yên!” Giọng nói trầm khàn cùng hành động đặt tay lên vai khiến tôi giật mình bật người.

Xoay người lại kiểm chứng xem đó là ai, nhìn thấy mặt, tôi cảm thấy đỡ lo lắng hơn nhiều. Thì ra là đồng nghiệp, tưởng đâu tên biến thái nào chứ! (Do đang giờ nghỉ trưa).

“Tớ thấy không ổn, Thiên a.” Hạ Trí Thiên là bạn thân và đồng thời cũng là đồng nghiệp của tôi. Nên cô dễ dàng nói ra cảm xúc, nhưng không ổn... không ổn thật rồi.

Đầu óc quay cuồng, giống như mình đang xoay tròn vậy, xuất hiện một mảng đen to lớn bao trùm lấy tôi.

....

Mùi thuốc khử trùng và sự lạnh lẽo trong căn phòng trắng xóa, với giấc mơ khủng khiếp làm tôi giật tỉnh lại.

Ánh mắt mờ mờ khê mở ra, tôi nhìn xung quanh với ánh mắt ngạc nhiên vô cùng, tại sao tôi lại ở đây?. Đó là câu hỏi tôi đặt đầu tiên khi thấy khung cảnh này.

Giọng nói trầm khàn vang lên đánh thức cơn ngạc nhiên của tôi: “Cậu tỉnh rồi hả?”

Nghe giọng nói quen thuộc, tôi khê quay đầu lại nhìn, thì gương mặt quen thuộc liền xuất hiện trong tầm nhìn lơ đãng của tôi, khê cười một tiếng rồi hỏi: “Thiễn a, sao tở ở đây.”

Nhận thấy câu hỏi của tôi, anh cũng không trả lời vội mà cầm khay thức ăn đặt trên bàn.

“Cậu bị sốt, mau ăn đi.” Giờ thì tôi đã hiểu, với tính cách của Hạ Trí Thiễn thì trả lời rất cộc.

Bị sốt nên đưa vô tận bệnh viện nổi tiếng luôn? Thật sự quá sợ.

Do cách trang trí phòng bệnh nhân bằng kiểu xa hoa và lộng lẫy này, tôi biết đây là bệnh viện nổi tiếng Trí Hạ.

Bệnh viện này là của Hạ Trí Thiễn, tôi không biết anh nhìn thoát có vẻ bình thường nhưng ai biết được là viên kim cương ấy chứ.

9. Chương 9

Được ra khỏi bệnh viện sau một hồi chăm sóc của người sản xuất ra cái bệnh viện là Hạ Trí Thiễn, tôi đã thấy khỏe nhiều hơn thì đột nhiên thấy hình ảnh quen thuộc đang vội vã chạy về hướng tôi.

Lưu Viễn Minh chạy tới ôm tôi với dáng vẻ lo lắng, “Em không sao rồi, thật tốt. Anh rất lo đấy.”

Lúc này, tôi cảm thấy mình thật may mắn kèm theo xúc động khi mình không phải cô đơn, nhẹ giọng vui vẻ:

“Không phải em đã khỏe rồi sao? Anh còn lo cái gì nữa.”

Nhìn gương mặt hoàn mỹ của anh có vẻ đã bớt lo hơn, tôi cũng yên tâm mà ngồi lên xe.

Trên đường đi về, không khí hòa nhã nhưng lại ngột ngạt do sự kiềm chế tức giận của anh.

Tôi không hiểu vì sao gương mặt tuấn tú của anh lại nhăn nhúm lại, tôi đã khỏe rồi mà? Hay là anh lo về chuyện khác?.

Tôi lắc đầu cho qua, tôi nghĩ mình thật quá nhiều chuyện rồi đi. Không nên nghĩ tiếp nữa, nhưng... lo một chút cũng đâu sao, vì tôi là bạn gái anh mà! Đúng không?.

Thấy mặt anh càng ngày càng nhăn, tôi không nhịn được hỏi, “Anh ổn chứ? Có chuyện gì, anh kể em nghe được không? Em lo lắm đấy!”

Nhưng... anh không trả lời mà thẳng phanh gấp lại, xoay đầu qua nhìn tôi với ánh mắt đầy lửa giận!

“Em gan thật, dám bắt cá hai tay sau lưng anh.” Anh rướn người về phía tôi, gặt giọng.

Tôi run rẩy khi thấy anh hôm nay thật khác thường, anh dịu dàng, thuần khiết của tôi đâu rồi? Giờ chỉ còn vẻ hung tợn như satan mà thôi.

“Em... bắt cá... hai tay?” Tôi ngạc nhiên nói, tôi chưa bao giờ hai tay mà bắt cá nha.

Nhận được sự ngạc nhiên của tôi, anh càng thêm tức giận, “Tôi nói sai? Chẳng phải em ở bệnh viện tình tứ với thằng khác sao?” Anh cầm trên tay một bao gì đó, giống bao lì xì, nhưng to hơn, ném vào người tôi.

Mở phong bì ra, bên trong là một sấp hình tôi và Hạ Trí Thiển đang trò chuyện vui vẻ, nhưng đâu có tình tứ đâu, họ chỉ là bạn, con mắt nào của anh cho thấy tình tứ đâu?

“Em và Trí Thiển là bạn thôi, anh đừng ghen tuông thế chứ!” Tôi âm lòng khi thấy anh ghen và thấy hoảng sợ khi anh ghen mất hết lí trí như thế!

Anh đã quá thay đổi, anh của ngày xưa, khác quá với ngày nay lắm rồi!

10. Chương 10

Lưu Viễn Minh lạnh lùng nói, “Tạm tin em, đừng để tôi bất gặp.” Nói rồi, đạp một cái, chiếc xe vọt đi mất.

Lâm Hạ Yên run rẩy nhìn anh, đâu mới là anh? Lưu Viễn Minh ôn nhu hay Lưu Viễn Mịn đáng sợ?

Bình tĩnh lại, như thoát ra khỏi ác mộng, trong đầu cảm thấy mình sắp bị cơn ác mộng quái quỷ này hành hạ đến mức mở mắt không nổi.

Vẫn vậy, vẫn nằm trên chiếc giường trắng tinh không đổi màu và mùi khó chịu của thuốc.

Mắt nhắm mắt mở, chợt cảm thấy ngạc nhiên.

Sao tôi lại ở đây? Lẽ ra là ở trên xe cơ mà?

Đang lúc bối rối, cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, Hạ Trí Thiển hai tay cầm khay thức ăn đặt lên bàn...

!? Sao khung cảnh này quen quá vậy! Đừng nói là lặp lại hồi ức nhé! Tôi cảm ơn, không cần đâu.

“Cậu tỉnh rồi hả?”

Ôi trời! Nói y hệt luôn kìa!

“Thiển a, sao tớ ở đây?” Khẽ cười một cái, tôi lặp lại lời nói mình từng nói.

“Cậu bị sốt, mau ăn đi.”

Thật rồi! Không lẽ những việc xảy ra lúc này chỉ toàn là một cơn ác mộng báo trước sự tỉnh khi mình đang ngủ mà thôi! Vậy đây là hiện thực sao?

Sự việc cứ lặp lại y như thế, cho đến khi tôi bình an về nhà mà không có xảy ra chuyện như trong cơn ác mộng đó.

Tôi bình thần hít sâu, cố lấy lại tinh thần. Trong đầu suy nghĩ những việc diễn ra trong mấy ngày nay.

Lưu Viễn Minh? Tôi không thể hiểu nổi anh đang làm gì nữa! Đôi khi dịu dàng, đôi khi nổi nóng khó chịu với tôi. Cứ như đang ghen vậy, nhưng tôi có làm gì sai đâu? Mấy ngày nay giống như là một con chim bị nhốt trong lồng vậy có ra ngoài được đâu?

Thật là...

Đột nhiên đang suy nghĩ vi vu, tôi lại thấy nặng nề đôi mắt, không suy nghĩ liền leo lên giường nằm xuống cái phịch. Thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

Nhưng đôi mắt chưa nhắm được bao lâu thì khẽ mở ra, ánh mắt nhẹ nhàng mà hoảng hốt nhìn về phía người đàn ông đứng bên cửa sổ ngón tay vờ về những ngọn gai của cây xương rồng tôi trồng. Đôi mắt người đó liếc nhẹ qua tôi mà làm tôi xém rớt tim.

“Tôi buồn quá!”

Người đàn ông mỉm cười u sầu nhòm ngó tôi, tôi cảm thấy chấn động, môi khẽ mở ra.

“Tại sao anh buồn?”

Lúc ấy tôi không cần hỏi tên người ta là ai mà đã hỏi tại sao anh buồn rồi.

“Bạn gái tôi... cô ta bỏ tôi mà ngoại tình với thằng khác! Sao tôi lại không buồn được đây.”

Người đàn ông bước tới giường tôi, ngồi xuống.

“Thật quá đáng! Cô ta thật không xứng với anh! Tôi nghĩ anh đừng nên buồn nữa, hãy tìm người xứng hơn với mình đi!”

Tôi ngu ngốc tiến lại gần anh ta, vỗ tay vào vai anh ta như an ủi.

“Không thể! Tôi không tìm được.”

Anh ta lắc đầu, thở dài cúi đầu.

Tôi nghi ngờ hỏi:

“Tại sao.”

11. Chương 11

“Tại sao à? Tại vì tôi và cô ấy có lời thề kiếp trước.”

Nói đến đây, anh ta chồm người về phía tôi, đôi mắt nhìn thẳng vào tôi nói tiếp:

“Em có muốn đi cùng tôi đến một nơi?”

Tôi ngỡ ngàng nhìn anh, lời thề kiếp trước? Lời thề kiếp trước anh ta sao có thể nhớ được? Nhưng tôi suy nghĩ một lát rồi nghĩ tới vấn đề anh ta nói, thắc mắc chỗ mà anh ta muốn cùng tôi đi. Không tự chủ được gật đầu.

Dường như thấy được biểu hiện khiến cho anh ta hài lòng, liền vui mừng dắt tôi đi.

Tôi rất vui, phải nói là vui ơ là vui ấy chứ. Phong cảnh nơi đây không giống nơi tôi ở, khác lạ vô cùng.

Đang vui vẻ thì tôi chợt nhớ tới một vấn đề, xoay đầu nhìn người kế bên hỏi:

“Anh tên gì?”

“Tôi tên Lỗi Minh”

Lỗi Minh nhẹ nhàng cười với tôi, làm tôi xao xuyến biết bao. Anh thật đẹp, cười càng đẹp hơn!

Và...

Ngày nào cũng vậy, trong giấc ngủ tôi thường gặp anh, và tôi đã nhận ra...anh chẳng phải là người!

Anh thường dẫn tôi đi khắp nơi, và tôi cũng biết nơi đó là nơi của anh.

Dạo này, Lưu Viễn Minh dịu dàng lại như xưa, không còn tính tình ác bá nữa.

Anh hôm nay còn dẫn tôi đi dạo.

Đi từ rất lâu, đi từ sáng tới chiều. Nhưng tôi lại cảm thấy vui vẻ.

Mà vui vẻ chưa được lâu, tôi vừa mới về đến nhà. Liền nhảy vào phòng ngủ, ngủ một giấc ngon lành.

Vấn đề xui xẻo nằm trong tận giấc mơ, tôi muốn gặp Lỗi Minh, cùng anh trò chuyện tâm tình. Mà lại gặp đám linh hồn vất vưởng trên đầu tôi, kéo chân, giựt tóc...Giống như đó là niềm vui của chúng.

Lỗi Minh lúc này không biết ở đâu nhảy ra, giúp tôi xua đuổi đám linh hồn quỷ dữ đó.

Mà... Lỗi Minh hôm nay thật lạ, anh không nói gì cả, không chơi đùa cùng tôi mà lại giằng dữ với tôi.

Anh mạnh bạo lôi tôi lên giường làm những chuyện ân ái với nhau, khiến tôi chưa hay biết gì mà đã muốn ngất xỉu đi. Nhưng đây là mơ mà, tôi vùng vẫy muốn thoát khỏi cơn mơ, miệng lẩm bẩm “quan thế âm bồ tát” không ngừng.

Rốt cuộc cũng thoát được nhưng đó là ngày của sáng hôm sau...

12. Chương 12

Một mỗi bước vào phòng tắm, đôi mắt hoảng hồn nhìn người đối diện.

Đôi mắt có vành màu đen phía dưới, làn da xanh xao tiêu tụy, đôi môi thâm tím, tóc tai rối bù loà lên. Tôi không thể miêu tả được chính tôi bây giờ trong gương.

Không biết nhìn bao lâu, rốt cuộc tôi cũng thở hắt ra, mang theo hơi thở nóng gắt làm vệ sinh cá nhân.

Đầu gật gù có vẻ còn buồn ngủ, tôi không ngần ngại mà xuống lầu muốn nhìn gương mặt dịu dàng của Lưu Viễn Minh ngay lúc này.

Anh ngồi trên ghế sofa, ngửa đầu lên nhìn tôi, đôi mắt nồng đậm yêu thương nhưng chột vụt tắt.

Tôi ngồi xuống nhìn anh, trên bàn đã bày đủ sẵn các món ăn lấp lánh, và cả món tôi thích nhất là sushi. Nhưng không hiểu sao, bây giờ, tôi chả thèm nhìn.

“Yên à...” Giọng nói ngập ngừng mang theo vẻ khó xử, anh liếc nhìn tôi.

“Có chuyện gì sao?” Tôi lo lắng hỏi anh.

“Anh nghĩ... anh và em nên tới bệnh viện thì hơn.”

Nghe xong câu nói này, tôi ngờ nghệch ra, tại sao phải đi bệnh viện?

Dường như nhận ra vẻ khó hiểu của tôi, anh nhẹ giọng giải thích:

“Anh không hiểu mình mấy hôm nay bị gì nữa, đôi khi cảm thấy như hồn mình bị xuất ra, chóng mặt, mệt mỏi đủ kiểu...Đến anh cũng không biết thân thể này có phải của mình không nữa! Anh có cảm giác, có một linh hồn nào đó bên trong anh nữa”

Anh nói ngoằn ngoèo, tôi liền cảm thấy thật rất đúng, gật đầu với anh:

“Em nghĩ hai ta nên đi chùa thì đúng hơn, đây không phải là bệnh đâu.”

Anh không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu mỉm cười mệt mỏi với tôi.

Chúng tôi đã hẹn với nhau là chủ nhật đầu sau sẽ đi, do tôi với anh còn nhiều việc rất bận.

Và cũng như mọi hôm, Lỗi Minh càng thêm xuất hiện bên cạnh tôi, tính tình anh chàng này sớm nắng chiều mưa. Làm tôi cảm thấy khó chịu và có một chút xao lãng.

Lỗi Minh rất thích dắt tôi đi chơi bên thế giới kia, cũng hay bảo vệ tôi khi bị những linh hồn quấy phá. Điều này làm tôi cảm giác mình đã có một người bạn quan tâm, nhưng cũng có bức bối vì anh thường lôi tôi lên giường khi tức giận điều gì đó mà khi tôi hỏi anh đều im lặng không trả lời.

13. Chương 13

Hôm nay là chủ nhật rồi, tôi vui vẻ muốn cùng Lưu Viễn Minh đi chùa, mà hình như linh hồn nhỏ bé nào đó trong tôi muốn tôi đừng đi.

Vừa vui vẻ vì mình sắp thoát khỏi linh hồn suốt ngày bám vào vầng bên mình, và vừa buồn bã khi mình sắp mất đi một người bạn.

Ngồi đối diện là ông sư có thân phận lớn nhất trong chùa và ngồi kế bên tôi là Lưu Viễn Minh đang trong tâm trạng hồi hộp.

(Mình sẽ gọi ông sư là Thầy nhé)

Thầy mỉm cười nhìn tôi, tra hỏi tại sao tôi đủ điều rồi đột nhiên tự lẩm bầm một mình.

Đột nhiên tôi cảm thấy nghẹt thở, không khí âm u và linh hồn nào đó trong tôi vùng vẫy khiến tôi ngất đi.

Trong cơn ngất, tôi nằm mơ thấy mình đứng đối diện với Lỗi Minh. Anh mang theo đôi mắt ướt đầm lệ, miệng nói “không muốn xa tôi”, nói “anh còn muốn ở bên cạnh bảo vệ em”. Những lời nói ấy khiến tôi rơi nước mắt. Đôi tay không kìm hãm được muốn giang ra ôm lấy anh

Mà khi tỉnh dậy thì đầu như bị búa bổ đau nhức, không hiểu điều gì xảy ra.

Nhưng Lưu Viễn Minh đã chứng kiến được điều anh thấy khi tôi ngất xỉu liền kể cho tôi nghe.

Khi tôi ngất đi, linh hồn nào đó theo tôi đột ngột thay tôi tỉnh dậy, tiếp chuyện cùng Thầy.

Thầy mở miệng nói trước: “Vong là ai? Tại sao lại bám theo người ta?”

“Tôi là Lỗi Minh, chồng cô ấy, cô ấy đã hứa với tôi là sẽ cùng nhau trải qua kiếp số.”

“Nhưng chắc vong cũng biết, cô ấy là người, vong là ma.”

Câu này giống như kim châm đâm thẳng vào linh hồn của Lỗi Minh, nó từ từ tê liệt.

Mắt ứa lệ, giọng mang theo ủy khuất nói:

“Tôi biết chứ! Nhưng tôi yêu cô ấy. Tôi sẽ bảo vệ cô ấy!”

Thầy có vẻ không hài lòng với câu này của Lỗi Minh, liền ra tiếng trách móc:

“Nếu vong yêu cô ấy, sao vong lại cứ bám cô ấy như thế, vong muốn cô ấy làm gái già không chồng sao?”

“Cô ấy đã có chồng, không cần chồng nữa.”

Lỗi Minh kiên quyết nói. Nhưng Thầy lại không vừa ý:

“Vong không siêu thoát, mà lại bám theo cô ấy như vậy, cô ấy sẽ không vui. Suốt đời khuôn mặt sẽ cứ buồn rầu lo lắng. Vong muốn cô ấy như thế sao?”

Nghe câu nói này, Lỗi Minh ử rử gục đầu xuống. Lúc sau liền ngẩng đầu mang theo gương mặt đầm lệ tiến gần nắm lấy tay Thầy:

“Nhưng con yêu cô ấy, con không muốn xa cô ấy.”

Lưu Viễn Minh ngồi kế bên mà lòng cũng xúc động thay, anh muốn chạy tới nói rằng “tôi sẽ thay anh bảo vệ cô ấy” nhưng lại không tiến lên được.

Thầy lắc đầu nói: “Nếu cô ấy thấy cậu như thế này, cô ấy sẽ không vui đâu.”

Lỗi Minh dường như đã có chuyển biến, lòng không còn kiên quyết không muốn rời xa như lúc trước nữa, mà là cứ ngồi gục đầu buồn bã. Không muốn nói tiếp nữa.

Thầy nhìn thấy như thế, ra giọng an ủi: “Nếu vong muốn, tôi sẽ cho vong gặp cô ấy lần cuối.”

Nghe xong, Lỗi Minh liền gật đầu, ngược đầu nhìn Thầy.

Khung cảnh như quay lại kiếp trước, trở về thời xưa. Nơi từng có họ.

Tôi đứng phía sau cây cổ thụ, nhìn Lỗi Minh đau khổ nhìn tôi mà tôi cũng không kìm được rơi nước mắt.
Anh dắt tay tôi đứng trước một bia mộ, khắc tên Lương Trúc Vỹ.

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, chưa kịp hỏi gì thì anh đã quỳ xuống. Nước mắt lưng tròng không ngừng rơi.
Miệng nói với tôi:

“Em biết không, nơi này, mộ này, nhà này. Đều là của em và anh.” Anh chỉ tay xung quanh.

Những đoạn ký ức ủa về đầu tôi, những đoạn quen thuộc, ấm áp, đau khổ, vui buồn đều tái hiện trong những đoạn ký ức ấy.

Mắt tôi lúc này cũng đỏ, giọt lệ cũng bắt đầu thi nhau chạy xuống xem ai nhanh hơn.

Lặng lặng nhìn anh cứ quỳ nhìn bia mộ đó, cho đến khi mọi chuyện bắt đầu kết thúc.

Tôi và anh, là hai người của hai thế giới, muốn bên nhau ôi sao thật khó.

Tôi và anh, là hai người của hai thế giới, suốt đời này, chỉ có thể nhìn về nhau...

Mọi thứ, tất cả đã trở về như lúc ban đầu của nó, nhưng... tôi vẫn còn cảm thấy thiếu thốn một thứ gì đó...
nó rất quan trọng...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-duong-ngan-dam>